

De D.M. ter discussie

Bron: Demosthenes periodiek 1977

Op het artikel van Mia en Jos wil ik reageren, omdat er ook nog andere uitingen van ontevredenheid bestaan binnen onze stottercommune.

Het punt: Marion Raming, een goede therapeut en mens. Het was mij reeds lang bekend, dat er problemen waren i.v.m. haar therapiemethoden.

Dat velen baat bij haar methoden hadden, daar kan iedereen blij mee zijn. Anderzijds zijn er mensen die daar anders over denken. Citaat: "Na 7 weken blijkt voor mij gewoon dat Marion voor mij de juiste weg heeft gevonden." Voor mij was dat Els en Wytske, voor Jan was dat Thoma, voor Karel was dat Johan, enz. enz. M.i. te veel eer voor de therapeuten. De weg vind je nl. zelf, de therapeut is de wegwijzer.

En er zijn meer wegen die naar Rome leiden. Er zijn dan ook verschillende modellen van wegwijzers. Er werden bovendien vragen gesteld, zoals: "Voelt de S.S. D.M. zich bedreigd? Kunnen andere logopedisten het niveau van Marion niet bereiken? Is hun inzet te laag? "

Maar lieve mensen, waar zijn we nu mee bezig? Zijn we nu aan 't opbouwen of aan 't afbreken? Waar is de realiteit, het concreet zijn? Wat zijn de feiten?

De D.M. is een methode van behandeling op basis van logopedie met een ondergrond van IP begrippen. Deze therapie wordt gegeven door logopedisten en niet door psychologen. Als logopedisten doen alle stottertherapeuten het heel goed en met een volledige inzet van hun persoon. Iedere therapeut heeft daarbij (gelukkig) een eigen inbreng, welke geen afbreuk doet aan de therapie in de andere instituten. Maar de basis is de D.M. (logopedie).

Het zou fijn zijn als de onderlinge samenwerking wat beter verliep. Maar laten we het "probleem Marion" laten waar het hoort, nl. bij de S.S.D.M. en Marion. Het is haar probleem! Ondanks dat ik het werk van Marion waardeer, vind ik het ontslag redelijk. Ook therapeuten zijn gebonden aan normen en de norm van de D.M. is de logopedie. Marion week hiervan af en ging op de psychologische toer, in navolging van Theo Schoenaker.

Het verschil is dat Theo nu geen logopedie doet, maar "Sociaal Therapie". Zijn instituut heet dan ook geen "stotterinstituut". Hij is ook gericht op alle mensen, die volgens Theo ook "stotteraars" zijn, maar dan niet als spraakgebrek.

Het is het goed recht van iedere therapeut om zijn/haar therapie te veranderen, maar als dat niet past binnen het kader van de D.M., dan kun je dit alleen buiten de D.M. in praktijk brengen. Dat is voor alle partijen liet beste, ook voor de stotteraar. Als wij als stotteraars, als "patiënten", het niet eens zijn met de behandeling, dan zullen we een andere behandelingsmethode moeten zoeken en niet verwachten, dat onze therapeutenlogopedisten zich nu opeens veranderen in volleurde psychotherapeuten. En als de stotteraar kiest, dan kiest hij/zij voor een therapie en niet voor een therapeut omdat die zo aardig is. Er zijn buiten de D.M. genoeg psychotherapieën, die geschikt zijn voor stotteraars.

Concreet is ook, dat de S.S.D.M. een stichting is voor stottertherapeuten en niet van of voor stotteraars. Wij hebben Demosthenes. Het besluit van ontslag van Marion zal wel democratisch genomen zijn, nl. in overleg met de andere therapeuten. Het idee van een adviescommissie van stotteraars bij de Stichting spreekt mij wel aan en kan nuttig werken.

Persoonlijk heb ik ook een mening over de D.M. als therapie, maar dat is een thema apart. De D.M. is goed en verandert je leven volkomen. Het geeft je nieuwe en andere inzichten over jezelf en je stottergedrag. Het spoort je aan tot werken aan jezelf en tot zelfwerkzaamheid. De D.M. is voor mij de stimulans geweest (en nog) tot het zoeken naar jezelf, om innerlijk vrij te worden. Daarvoor dank aan de therapeuten, incl. Marion.

De D.M. is niet iets om je aan vast te binden, want dan kom je niet verder. Ik zie de D.M. als een pap voor de baby. Als je snel groeit, heb je vaste kost nodig, al is het af en toe een bord pap in de

vorm van een gevorderdencursus, wel lekker.

Als je vaste kost kunt verdragen, dan kun je buiten de D.M. genoeg stevige maaltijden verorberen. En geen therapeut die je er kwaad om aankijkt. Hij/zij heeft alleen belang in jouw groei, want wij stotteraars vormen een deel van hun leven en hun werk.

Ik wens allen tot slot, medestotteraars, therapeuten en ook Marion, sterkte toe en laten we elkaar vinden. We hebben elkaar hard nodig, niet alleen als stotteraar, maar vooral als mens! Werken aan jezelf betekent niet: Jezelf willen veranderen, maar jezelf beter leren kennen. Veranderen gaat vanzelf.

Roel Glastra

Zelfvertrouwen wordt gevonden bij mensen die fouten durven maken zonder hun gevoel van eigenwaarde te laten aantasten. Rudolf Dreikurs